

RĂSĂRIȚUL NOSTRU

ABONAMENTE. INST. AUT. 1000. Partic. și surd.-muți 100 lei pe an APARE LUNAR

ORGAN SURDO-PEDAGOGIC, CULTURAL ȘI SOCIAL

REDACTIA ȘI ADMINISTRATIJA
Str. TURDA 75, București II
Dir. V. DIMITRIU-LEORDA

Antagonismul autorităților Local și moral Biserica și surdomuții

Congresul internațional al surdomuților, ce trebuia să aibă loc, la București, în cursul acestei luni, s'a contramandat din motive financiare și — mai ales — din indiferența autorităților.

Se dovedește încă odată renumita legendă cu care autoritățile noastre se complac în haina desinteresului și a indiferenței condamnable față de o categorie de cetățeni naționali cari au avut nefericirea dureroasă de a fi niște naufragiași ai destinului și a greșelilor părințești.

Crudă-i viața fără auz și fără graiu și plină de groază când asupră-i planează indiferența semenilor normali (cari nu se trudesesc măcar cu gândul recrudescenței de-a nu fi căzuți și ei însăși victime ale nemilosului destin).

Inchipuivă, vă rog, ce viață și situație ar fi avut d. N. Iorga — figură proeminentă de înaltă valoare — dacă ar fi fost atins de infirmitatea noastră? În acest caz, poate, ne-ar fi fost prezidentul sau poate cova și mai mult: marele profesor și protector al instituției noastre?

Același lucru și cu ceilalți cari se bucură de a fi fost privilegiați de natură; mulți dintre aceștia au situații nemeritate cu morala socială.

Și noi, desigur, am fi avut altă situație și menire socială dacă nu ne lovea ceiace ne-a lovit!

Încă odată se constată cât e de redusă mintea o-menească, a celor ce se

cred deja mari înțelegători a reformelor sociale, nevoi ce pe zi ce trece, răsăr la orizontul așezământului social și cari — neimplinite — desmint categoric pretinsa investiție de nație civilizată.

Mă gândesc ce ar fi dacă s'ar întâmpla și la noi ca în Germania: o inflație supra-plină a procentului de surdo-muți care ar lovi în lumea cea mare, în lumea cea cu posibilități darnice de unde ne vin toate hotărârile rezezi menite să îndrepte rușinea socială ce ar rămânea ca o pată în familiile lor dacă odraslele lor ar fi rămas cu o cultură relativ redusă.

N'ar fi indiferența și nici antipatia de astăzi și că școala de mult ar fi fost și ar fi avut altă menire de cât aceia de până acum — dela război încoace — a-cela... a unui lagăr dela Tichilești sau a prizonierilor dintr'un război de exterminare, cum foarte bine a caracterizat-o d. institutor Șt. Șerpescu.

Mă doare în străfundul sufletului meu că trebuie să jignesc în mine sentimentul național prin ceiace indiferența și antagonismul autorităților mă silește să desvălu și din vina cărora se scade prestigiul nației.

Bieți surdo-muți! Mai bine mureați cu toți înainte de vârsta școlărității voastre căci fără voia voastră, dar cu voia celor interesați și infami — v'ați făcut țara de ocară.

Biata țară românească.

V. DIMITRIU-LEORDA

Rolul Maiestatei Sale Presa

Rolul asanator al presei este să fie combativ din punct de vedere al obiectivității, necesitate de atmosfera socială în pasul de promovare, culminantă al civilizației.

De aceea presa se bucură de o deosebită libertate, garantată de Constituție: libertatea presei.

A lupta în contra ei ar însemna să ne expunem injustiției care subminează așezământul de bază socială, și da naștere haosului de anarhism dictatorial.

Presei și numai presei îi se datorește întregul progres al omenirii, de pretutindena.

De aceea cu toții suntem dator să o sprijinim pentru ca Majestatea Sa Presa să poată domni pe tronul arbitrajului și al necesităților sociale.

Apariția primului ziar, al celor fără de auz și graiu este bine venită și trebuie să ne bucure în sufletul nostru românesc căci până acum nu exista în România un ziar de ziar exponent al nevoilor de îndreptare ale unei clase ce mult timp a trăit în umbra completei indiferenței și din această cauză surdomuții din România au rămas o „mediocritate socială”, ce apasă încă din abundență, spinarea societății românești. Educația lor a rămas tot în urmă pe când tâ-

Iată că școala de surdomuți din Focșani, după o rătăcire de 10 ani pe străzile orașului, în trei localuri totalmente impropriei unei școli cu internat și pentru care statul a plătit chirie aproape 1 milion și jumătate, elevii surdomuți reintră în dreptul lor și-și ocupă adăpostul hărăzit de oamenii faptelor mari.

O școală cu internat nu mai putea trăi în condițiile prielnice fugărilor de controlul public și setoșilor de arginți.

Aci, hibridi politici perimați, instalați cu toate ustensilele unei decapitari, ajustau bugetul până la satisfacția celor mai departate grade de rudenie și a intimilor mari sau mici, fini sași grosolani, ce descălecau aci pentru câte o găină tăvălită în usturoi și răcorită cu balsam podgorenesc, cu care își balonau pânțele de ucideai puricele pe ele.

Un adăpost mistic de înălțimi romantice și odihnă dulce adăpostia sentimente de nepăsare care sfidau pe desculții ce escaladau ca să solicite mila străzii. Serviciile personalului de lucru, deplăse ca niște energii dintr'o uzină, brodau gratuit grădinile particulare cu răzoare de zarzavat și flori sau tundeau pufușorul de găscă pe care trebuia să viseze putere, acel dela putere.

Un adăpost din care, sub baghetă de mag, cele mai prețioase instrumente necesare studiilor și experiențelor și pe care bruma războiului le mai iertase zestrei școlare, sburau pe rând în eternul domeniu al mistificării unde nici anchetă n'a putut...? să pătrundă.

Intr'o astfel de epocă în care școala a stat eclipsată sub noirii ilegalităților, ai rigidității, ai sterilității și chiar ai deplasamentelor psihice, un soare al mântuirii apare la orizontul ei.

Atmosfera de până acum — confirmată de sus până jos detestabilă — va fi împrăștiată de o mână puternică și binevoitoare care stă în afara școlii și veghează. O personalitate locală devotată binelui și perseverentă în hotăriri, și-a pus în gând îndreptarea ei; prin ea avem astăzi localul. Dar când vom avea și moralul, atunci vom putea spune: iată că s'au deschis școlile drumuri primăvăratice pline de bucurii școlărești și de nădejdi dascălești.

ȘT. ȘERPESCU

V. D. Leorda O sală ideală a școlii de surdo-muți, din Germania (Continuare în pag. II).

Surdomuții erau singurii muritori care nu se puteau bucura de binefacerile culturii sufletului în epoca post școlară.

Cultura sufletului lor era redusă aproape numai la învățământul religiei, în cei 8 ani trecuți prin institut. De o pătrundere mai adâncă a învățăturilor evanghelice după eșirea lor de pe băncile școlii, nici pomeneală.

Cine?... Când?... Unde?... Cum?... să li se înlesnească accesul către inobilarea sufletului lor dornic de o înțelegere a divinității?!...

Istoria învățământului de surdomuți nu cunoaște nici un caz până în zilele noastre care să se ocupe cu răspândirea învățăturilor evanghelice printre surdomuții majori.

Uimirea m'a cuprins și cred că și pe dv. iubiți cetitori vă va cuprinde, știind că de azi înainte surdomuții vor avea biserica lor.

Acolo în locașul sfânt, în fața altarului, un preot prin semnele minime și pantomimice le va servi surdomuților din seva hrănitore a învățăturilor biblice.

Minunea nu la noi s'a înfăptuit, ci, în Anglia. Acolo, una din bisericile orașului englez Newcastle a fost redată serviciului divin numai pentru surdomuți. Încă orga nu cântă, nu se citește, nici un psalm și nici nu se rosteste vre-o vorbă.

Rugăciunile surdomuților se

fac mișcând din buze iar pastorul va ține predica prin semne, astfel că cei 100 surdomuți locuitori ai orașului Newcastle se vor bucura în viitor de sucul datător de viață al credinței.

155 cuvinte aranjate pe 9 rânduri, anunță acest eveniment, ziarul științelor și al călătorilor Nr. 55 1932).

Auziți ce face admirabilul popor englez în vreme de mare și grea criză mondială?!... Preocupările lor se îndreaptă spre toate domeniile sociale.

Iată cheea dominațiunii mondiale a englezilor! Cultul sufletului?!...

Treziți-vă preoți creștini din cuprinsul României!...

Lepădați-vă mantia lăuntrică răufăcătoare și pașiți crednici spre meșianismul ce vă cheamă în ungherile vieții sociale!...

Vreți mântuirea sufletului românesc și dominarea lui în domeniul specific social românesc, cultivați sufletul, nu politicul!!

Față cu minunea din Anglia, nu găsec nimerit că și la noi conducătorii bisericii noastre s'ar putea înfăptui minuni asemănătoare, măcar în centrele mari unde-și duc existența institutele de surdomuți??...

Ce ușor de înfăptuit și ce câștig moral!!...

Așteptăm minunata înfăptuire și la noi!...

Gv. C.

DEMUTIZAREA...

de prof. Const. Gh. Vultureanu

Urmare II.

Unele elemente de pregătire se pot aplica colectiv, altele individual. Astfel în primele zile trebuie să deprindem surdomuții cu ordinea în clasă. Întrucât capacitatea maximă a unei clase de surdo-muți este de 15 elevi pentru un învățător și în vederea acestui număr trebuie să avem luate oarecare măsuri pentru ținerea sub stricta supraveghere a tuturor elevilor.

Un bun aranjament al sălei ușurează foarte mult supravegherea.

Sala de clasă pentru surdomuți trebuie să cuprindă în primul rând volumul necesar de aer pentru 15 copii. Nu poate fi socotită clasă, camera care nu posedă lumină suficientă. Prin lumină suficientă se înțelege, ca elevii să poată observa cele mai mici mișcări ale feței învățătorului într'o zi noroasă.

Lumină, cât mai multă lumină este cerința de primul ordin a unei clase pentru surdomuți.

Spuneam numai de 15 copii. Acesta este numărul maxim de copii pe care îi poate instrui un învățător, pentru ca să poată face progrese vădite. Cifra aceasta s'a stabilit în urma experimentărilor făcute în decursul anilor de specialiști.

Băncile unei clase de surdomuți diferă mult de acele ale normalilor, atât ca construcție, cât și ca așezare.

Ca construcție, se cere pe lângă indicațiunile igienice să posedă un pupitru încăpător pentru întreg materialul de învățământ al elevului pentru a le avea în orice moment la îndemână.

Ca mărime, să fie numai pentru 2 elevi.

Așezarea în sala de clasă nu se face una după alta, ci în formă de potcoavă, astfel că și construcția unei bănci trebuie să țină seamă de forma așezării lor. Astfel că, într'o sală de clasă de surdomuți ar trebui 7 bănci a câte 2 elevi, plus una pentru un elev, dispus în felul clișeuului.

Se pune întrebarea: de ce această dispoziție în așezare și nu clasică așezare una după alta?

Pentru că elevii trebuie să se vadă unul pe altul în tot timpul lecțiilor, observându-se reciproc cum vorbesc, deprinzându-se cu cetirea vorbelor după diferite fețe omeneste și în afara de aceasta se pot controla unii pe alții în răspuns-

Invățământul practic în școlile de surdo-muți

de prof. Fs. Gheveciu

Înainte de a trece la expunerea concretă și aplicarea cu folos pentru elev a cunoștințelor din atelier, să spicim și să analizăm intenționatele legiuitorului cu aplicarea organelor în subordine.

În paranteză: până la o lege specială a învățământului anormalilor, care trebuie cerută de toți sprijinitorii indivizilor suferinzi, precum și de oameni specialiști, care să reglementeze în amănunțime puțină de luminare și auto-întreținere a tuturor cetățenilor acestei țări, care simt nevoia unei așa zise asistențe sociale.

Numai datorită binefăcătorilor suferinșilor, luptei aprige ce au desfășurat luminând forurile conducătoare, s'a ajuns la o oarecare reglementare a învățământului anormal, înglobându-l în legea învățământului primar, ca făcând parte integrantă din el.

Cum s'a ajuns aici, e o întrebare de poveste, dar aceasta vom descoase-o pe mai târziu.

Că nu e locul învățământului anormal în legea celui primar, vom vedea; însă pentru luptători, cauza a fost câștigată, întrucât s'a făcut un prim pas spre reglementare și acesta era greul.

Restul va veni dela sine. Bine înțeles nu șezând în fotoliu.

În legea învățământului primar în vigoare, aplicabilă deci și învățământului anormal, găsim la art. 94, paragraful 4, în cele 6 alineate, că:

Cultura generală din școală se completează, se întărește printr-o deosebită dezvoltare a învățământului practic utilitar, stabilindu-se o legătură strânsă dintre școală și viață, dând îndrumări pentru una din ramurile de activitate practică.

Cunoștințele cu caracter practic utilitar, ca și îndeletnicirile practice, pot varia de la o școală la alta, după înclinările elevilor, etc.

În aplicarea lui (învățământul, programa va suferi însă variațiuni, reclamate de împrejurările locale și de trebuințele locuitorilor (trebuințele vitale ale suferinșilor); ele vor fi adaptate la toate împrejurările, astfel ca să corespundă cât mai bine trebuințelor practice ale locuitorilor și înclinării elevilor.

Programul analitic al învățământului aplicat adoptat se stabilește pentru fiecare localitate (institut sau școală) de revizor (director de școală sau școală specială) și învățători (bine înțeles că ai școlii sau institutului) în înțelegere cu comitetul școlar, se aprobă de Minister, etc.

Aceste câteva rânduri sunt spicuiți dintr'un articol care în lege cuprinde aproape 4 pagini. Legiuitorul a văzut bine și sănătos, însă punerea în aplicare a acestor principii s'a făcut defectuos, datorită numai faptului că, directorii școlilor speciale n'au pus în aplicare cu strictețe aliniatul din lege care prevede stabilirea programului analitic al învățământului practic.

Fiecare director de școală a lucrat singur fără consultul nimănui și conduce și azi fiecare după bunul lui plac, rezultând numai foloase parțiale, iar acestea nu datorită priceperii conducătorilor școlii ci maestrului respectiv care și înțelege misiunea sa.

Insuficiența pregătirii practice a elevilor din institutele de surdomuți se datorează în cea mai mare parte (90%) d. d. directorii de școli căci nici unul nu s'a ostenit să-și însușească aplicarea art. 94 al. 6 combinat cu art. 200 din regulament.

RASPUNDEREA ACEASTA NU O ARUNC EU UNBIET MUNCITOR PENTRU BINELE ACESTEI MINORITĂȚI NAPASTUITE, CI ÎNSUȘI LEGEA PRIN ART. 196 AL. 2.

Un sfat cuminte pentru actualii conducători ai școlilor: Transformați-vă în adevărați conducători de institute, aplicând principiile reglementate cu inovațiile pedagogice ținând pasul vremii și renunțând la actuala stare care se rezumă în: „Eu sunt eu...”

A mai spicui și din celelalte articole din regulamentul legii, care dau îndrumări de organizare a învățământului practic, cred că nuși mai are locul aci, întrucât art. 94 ce l'am citat a făcut suficient dovada că:

Bunele intenții legisferate au fost stălcite la punerea lor în practică.

Domnilor! de sub prevederile art. 196 din regulament, vă rog frumos, în numele suferinșilor ce-i aveți sub îngrijire, procedați conform prescripțiilor arătate mai sus și veți bine merita cele venite unor oameni cari au înțeles în ceasul al 11-lea, că trebuie lucrat cu folos, ori când și ori unde!?

În așteptarea roadelor, pun punct.

Pentru a arăta cum trebuie folosite actualele ateliere de pe lângă institute, astfel că, sudromutul la terminarea școlii să fie capabil să lucreze cu folos și temeinic, le vom urmări pe fiecare în parte, întrucât diferă între ele fundamental și ca scop și ca organizare.

Înainte de a începe cu expunerea organizării fiecărui atelier în parte, menționăm că legea respectiv regulamentul de aplicare, spune categoric la art. 199, că:

„La școlile pentru copii anormali se vor numi maestri—respectiv maestri speciali, iar în lipsa acestora se pot numi persoane cu calificarea necesară.

Cunoscând acestea să începem cu:

1. Atelierul de arte frumoase:

Presupunând că acest atelier ar avea un conducător special, ar trebui pentru buna lui organizare să fie ramificat în următoarele secțiuni:

1. Caligrafia
2. Desemnul
3. Pictura
4. Sculptura.

DE MUTIZAREA
(Urmare din pag. I-a)

...la școlile pentru copii anormali se vor numi maestri—respectiv maestri speciali, iar în lipsa acestora se pot numi persoane cu calificarea necesară.

Orice alt dispozitiv nu este bun și n' are consecință, rele rezultate pentru învățământ.

Un obiect nedespărțit de clasă, sfătuitor pentru elev și de mare ajutor pentru învățător este oglinda.

Nu se poate concepe clasă și învățământ de surdomuți fără oglindă mare în dimensiunea de 1.50×0.80, aranjată pe perete la înălțimea potrivită elevilor în picioare.

De oglindă avem nevoie în orice timp, dela el. I-a până la el. a 8-a pentru diferite corectări ce trebuie făcute uneori numai la oglindă, atunci când un elev persistă în vreo greșală de articulare a vre unui sunet.

Locul oglindei este iarăși de mare importanță și asupra lui vom reveni.

Locul învățătorului trebuie să fie în deschizătura potcoavei la înălțimea și la depărtarea de unde poate fi bine văzut de toți elevii. În locul acesta se va așeza un scaun mobil (pe un picior învârtitor), întrucât din acest loc, învățătorul fără a se scula, dacă, spre ex., ar

Exceptiuni sunt copiii aceia, care să poată fi buni pentru 2 secțiuni, întrucât excepțiunile sunt rare, ne vom ocupa numai de cei mulți selecționați după aptitudini.

Caligrafia deci, predată temeinic în primii 4 ani, cu îndrumări metodice, conduși, elevii acestei secțiuni vor ajunge să aibă un scris frumos. Stăpâni pe toc, acestor elevi li se pot da în anii următori noțiuni de copiere de acte diferite.

Practic în tot acest timp, li se vor înlesni diferite copieri după cât mai multe documente, deprinzându-li-se ochiul cu diversitatea formelor scrierii.

Sub îngrijirea maestrului respectiv, școala poate da ființă unui birou de copiat acte cu prețuri sub acel al pieții. Mulți normali își duc existența după urma exercitării acestei îndeletniciri.

Lucru bine executat și cu preț modest atrage după el mulți clienți. Ex-actual: Un frate al meu dotat cu scriere frumoasă, câștigă și azi pe lângă ocupația lui, frumoase parale numai de pe urma copierii actelor.

Întrebări de mine: un expert și un autor dramatic care și-au dat lucrările spre copiere pe hârtie velină cu mâna, când au la îndemână mașina de scris, mi s'a răspuns:

1. Frumusețea scrisului manual e superioară celui dela mașină.
2. Se fac greșeli mai puține cu scrisul de mână.
3. Nu se pot produce falsuri prin ștersături ca la scrisul cu mașina, aruncându-se vina pe reaua funcționare a mașinii sau pe distracția sau incapacitatea mânătorului mașinii.

Deprinși din școală, că această îndeletnicire e aducătoare de pâine, surdomutul o va practica cu plăcere și până la un punct mai conștiincios chiar, decât semenul său normal.

Scriptele școlii sunt iarăși un minunat prilej pentru practica elevilor surdomuți cu înclinări spre o scriere frumoasă. Ce ajutor neprețuit ar fi pentru secretariatul școlii în trebuințarea elevilor cu scriere frumoasă și ce câștig școlar ar fi pentru elev când va vedea că datoria lui contribuie și la mersul propriei școli.

(Va urma)

gile se adună de prin clasă. Până la un punct e bun, dar are multe lipaturi (defecte).

Un instrument de mare preț pentru învățător care poate fi întrebuințat cu succes, e frumusețea și nici impresia unită nu face vizitatorilor clasei și nici celor cărora li se aplică tratamentul aducerii la realitate în timpul lecțiilor, se confecționează dintr'o mince de gumă sau cârpă.

Suprafața mîinii se acoperă cu o țesătură de sfoară, în felul celor ce se vînd pe la bălciuri (iarmaroace), umplute cu răzătură de lemn și animite de o mică gumă; după terminarea țesăturii se leagă de minge o sfoară lungă de 1.50 m., la capătul căruia se confecționează tot din sfoară un inel ce trebuie introdus într'unul din degetele mînei stîngi.

În felul acesta instrumentul stă în mîna stîngă, gata pentru a fi trimis spre micul de-

lievent. Dreapta rămânîndu-ne liberă pentru scris sau alte operațiuni. În chipul acestui instrumentul e veșnic lângă învățător în timpul lecțiilor.

Pentru școlile cari n'au introduse băncile ideale sau lipsa de fonduri li pune în imposibilitate de a și le confecționa, pot, din băncile ce posedă, să construiască din 4 bănci de 2 m., și un mic adăos, o construcție care să se apropie de mobilierul ideal în felul clișeului de mai sus.

Toate acestea când e vorba de demutizarea în școală.

Când e vorba să demutizăm un singur elev în vreo casă particulară, locul nostru trebuie să fie la fereastră pentru a avea lumină suficientă. În afară de o masă și tăblița elevului, gazda să se îngrijească de o oglindă mărime 25×40 cm., bine înțeles dacă nu posedă în gospodărie.

(Va urma)

Obligativitatea serviciului militar și pentru surdo-muți

Gradul de civilizație ce stăte occidentale pretind că au atins punctul cel mai culminant vor rămânea în urmă dacă nu vor soluționa și chestiunea de competență, — ce de acum vor forma obiectul de actualitate, — obligativitatea serviciului militar și pentru surdo-muți.

Se știe că, dincolo de granițele noastre, surdo-muții s'au distins pe toată țărâmurile culturale; unii dintre ei, — cu toate infirmitățile lor cumplite, — au obținut titluri academice și doctoratul în diferite științe și — ceia ce se părea mai imposibil, — brevetul de pilot aviator, — cazul a doi surdo-muți italieni, care au și fost distinși și medaliați.

Meritul acesta, desigur, este al educatorilor cari, prin răbdarea, încrederea și stoicismul lor adecuat și de spiritul de inițiativă proprie, au dat rezultate peînchipuit de frumoase, — aproape imposibile numai în mintea celor leșei și lipsiți de dorința de a aduce omenirii contribuția binelui, în vremelnica lor existență.

Dacă acești surdo-muți — cărora nu le lipsește nimic de cât auzul și o parte din articulația absolut auzonică a graiului, — au putut trece cu succes partea domeniului intelectual, obținînd și titlurile de merit în fața comisiunii dela Sorbona, Oxford și Heidelberg, de ce oare nu-i se preschimbă și serviciul militar?

Serviciul militar trebuie să fie obligator și pentru surdomuți căci el este corolarul binefăcător pentru ori cine pășeste în viață; el imprimă disciplină, încredere, datorie și puterea de viață, față de societate și familie.

Ii face mai buni în nenorocirea lor. Pe vremea lui Cuza-Vodă și mai ales al Regelui Carol I, surdo-muții, în școlile lor dela București — Pantelimon și Tei — pe lângă educația intelectuală și meșteșug, făceau și instrucția militară purtând în permanență uniforma cazonă.

Gădesc nimerit să reproduc rîndurile de mai jos al unui martor care a trăit și cunoscut acea vreme, d. C. Petrovici, funcționar la Camera de Agricultură Focșani:

„Școala de surdo-muți dela Pantelimon — unde este spitalele Eforiei — era organizată militar, — întrucât pe lângă uniformă de iarnă din postav zis de Brașov, culoarea maro deschis și boneta roșie vara în dock alb, era echipați, cu arme, cu baionete și ranițe pentru instrucție.

Elevii cei mari făcînd garda în timpul zilei și nopții la poarta școlii și dormitoare.

O mirare! Instrucția militară care o executau cu o precizie de bătrâni ostași și pentru a dumiri pe oricine, este că instructorul lor — un sergent aghiotant, — da comanda

prin cuvinte expuse manual și semne convenționale ce se obișnuiesc și acum pentru atențiune; iar la un semn poruncitor prin mișcarea mîinii, comanda era executată. Pe atunci la instrucția cu arma ori ce mișcare, chiar scrima cu baioneta, etc., pentru surdomuți erau cele mai ușoare de executat. Atențiunea lor era din cea mai încordată.

Marșuri executate în oraș (București), în coloană cu un trapez și sub o disciplină corectă, făcea admirația tuturor.

Dar pentru surdomuți aceea nu era decît o dexteritate.

Pe atunci, România era la începutul marilor reforme culturale și sociale, nu va astăzi!

Din acest institut de surdomuți, care, altă dată făcea falma micului regat de atunci, n'a mai rămas aproape nimic decît drapelul acestei prime școli care are imprimat pe el anul 1865.

Numai tricolorul acesta vrbeste de splendoarea de altădată sub Suseranii: Cuza Vodă, Carol I și Ferdinand I.

În 1922, prin răpirea localului propriu al surdomuților unde s'au instalat școlile normale, astăzi desființate, ni s'a răpit și acest drapel, singurul document, moaștră a marilor citori și binefăcători surdomuților și abia anul acesta, după 10 ani dela odioasa jefuire, ne-a fost restituit.

Acum, lui Carol, al II-lea îi revine greaua sarcină de-a reda acestei instituții prestigiul cuvenit, prstat de cei trei mari înaintași suserani pe cari li precedează la gloria Tronului românesc.

De ce oare nu se reintroduce măcar în școală, instrucția militară care e atât de necesară pentru disciplină?

V. D. Leorda

xxx

Maxime și cugetări

Prosperitatea unui popor, depinde mult mai mult de sistemul său de educație, de cât de instituțiunile sale, sau de guvernământul său.

Gustav le Bon

Educatorul nu face altceva, decît îndreaptă cecece natura a creat. A educa e mai greu decît a studia, de aceea sunt puțini educatori în mulțimea de învățați.

Vasile Conta

Educația *poate orice: ea face să joace și ursii.

Leibnitz

Citiți și răspândiți
„Răsăritul Nostru“